

KAPITOLA 5

Lvíčkotlapka ztuhl, když spatřil, jak se Cesmíntlapce temně zaleskly oči. Když však dorazil do svého pelíšku, už je měla zavřená. Viděla ho, jak vklouzl zpátky do učednického doupěte.

„Neboj se,“ zasyčel jí do ucha. „Byl jsem si jen ulevit.“ Protáhl si drápy. Proč jí musel vysvětlovat každý svůj pohyb? Překulila se, aniž by mu odpověděla. Lvíčkotlapka se uvelebil do svého pelíšku a otočil se k sestře zády.

Venku visel na nebi měsíc, obloha byla jasná a foukal teplý vítr. Toužil se vytrazit z tábora a setkat se s Vřesotlapkou. Ta se na něj nedívala skrz přimhouřené oči, jako by čekala, až své druhy zradí. Věděla, že si jen hrají, nevyměňovali si klanová tajemství. Lvíčkotlapka zavřel oči a se vztekem, kterým se mu svíral žaludek, se propadl do hlubokého spánku. Začal snít.

Cesmíntlapka na něj zamrkala. Její oči zářily z temné nory. Vypadaly vřele a nadšeně, jako když byli ještě kotata a hráli si spolu. Lvíčkotlapka se připlížil ke vchodu. Co tam dělá?

„Cesmíntlapko?“

„Dostanu tě,“ mňoukla škádlivě.

Takže o to šlo.

Byla to hra.

Lvíčkotlapka se přikrčil a přiblížil se. Cesmíntlapce darebně zacukaly fousky a v temnotě se jí třpytily jantarové oči.

Lvíčkotlapkovi ztuhla krev v žilách.

Jantarové? Cesmíntlapka měla oči zelené!

Lvíčkotlapka o krok couvl. Najednou z těch očí vymizely šibalské jiskřičky. Upřely na něj zlomyslný pohled. Tohle nebyla Cesmíntlapka. Z nory se ozvalo zavrčení. Liška! Lvíčkotlapka se snažil rozběhnout, ale packy jako by mu zkameněly. Stvoření se po něm vrhlo a prskalo; zuby vyceněné a rudé od krve.

Lvíčkotlapka se probudil a vyskočil na nohy. Skrz větvičky pronikaly do doupěte bledé paprsky osvětlující kožišky spících koček.

Cesmíntlapka zvedla hlavu. „Jsi v pořádku?“

„Jen noční můra,“ vydechl Lvíčkotlapka.

Cesmíntlapka se k němu naklonila. „O čem?“

„O lišce,“ mňoukl Lvíčkotlapka.

„Žádné lišky tu nejsou,“ ujišťovala ho Popelotlapka, která právě vyběhla ze svého pelíšku a povzbudivě na něj zamrkala.

Lvíčkotlapka se naježil. To nebyl před těmi dvěma vlezlými kočkami nikde v bezpečí? Proběhl kolem nich. „Jdu si pro nějakou potravu,“ mňoukla a odkráčel z doupěte.

Na Vysoké římsě seděl Ostrodráp a sledoval tábor. Lvíčkotlapka tedy odhadoval, že Ohnivý měsíc musí být na hlídce. Na druhé straně mýtiny vedle polobalvanu vyčnívajícího ze země se právě umýval Sojkotlapka. Jakmile za ním Lvíčkotlapka došel, přestal.

„Jsi v pořádku?“ Sojkotlapka naklonil hlavu na stranu.

